

Να πούμε το ναι στον Θεό όπως η Παναγία.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Παναγία.

Οι ημέρες που διανύουμε είναι αφιερωμένες στην Παναγία, γι' αυτό γίνονται και οι Παρακλήσεις. Με τη νηστεία και με τις ακολουθίες των Παρακλήσεων ετοιμαζόμαστε για τη γιορτή της Παναγίας, αλλά συγχρόνως λέμε στην Παναγία όλα αυτά που έχουμε να της πούμε. Και την τιμούμε και την υμνούμε και τη δοξάζουμε και την παρακαλούμε να μας βοηθήσει. Και τα μεν και τα δε. Όλα τα λέμε.

Θα ήθελα να πω ακόμη μια φορά ότι ο Θεός έκανε εμάς τους ανθρώπους όχι βέβαια για να ζούμε όπως ζούμε. Η ζωή έχει πάρει τώρα εντελώς άλλο δρόμο, από εκείνον στον οποίο μας έβαλε ο Θεός. Γι' αυτό οι άνθρωποι δεν μπορούν να ταιριάξουν τη ζωή τους με αυτό που θέλει ο Θεός και γι' αυτό είναι συνέχεια εκτεθειμένοι. Μόνο οι άγιοι μπαίνουν στον δρόμο που ο Θεός όλους μας έβαλε και συντονίζουν τη ζωή τους με το θέλημα του Θεού. Οι άλλοι είμαστε αφύσικοι, όσο κι αν μας φαίνεται ότι ζούμε φυσιολογικά· είμαστε εκτός αληθείας, είμαστε στην πλάνη, είμαστε εκτός πραγματικότητας.

Μας έπλασε ο Θεός για να ζούμε όπως θέλει εκείνος, όμως οι άνθρωποι αμάρτησαν και ξέκοψαν τον εαυτό τους από τον Θεό. Και γι' αυτό γίνονται όσα γίνονται. Το μεγάλο μυστήριο είναι ότι ο Θεός θέλει να σώσει τον άνθρωπο, αλλά να τον σώσει τιμώντας τον άνθρωπο και όχι καταργώντας τον. Ίσως αυτό το θέμα δεν το έχουμε ξεκαθαρίσει, δεν το έχουμε καταλάβει και τα μπερδεύουμε τα πράγματα. Αν ήταν απλώς να μας σώσει ο Θεός, μας σώζει και τέλειωσε. Δεν μπορεί ο Θεός να σώσει, δεν μπορεί ο Θεός να κάνει κάτι που θέλει; Γιατί τόσοσ παιδεμός; Θεός είναι· δεν μπορεί να μας σώσει; Να πούμε ότι δεν θέλει; Θέλει. Ο Θεός θέλει τη σωτηρία μας. «Θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι» (Α΄ Τιμ. 2:4), όμως δεν σώζεται ο άνθρωπος, εάν δεν δείξει στην πράξη ότι θέλει να σωθεί. Αλλιώς δεν σώζεται. Τελικά πάλι ο Θεός θα τον σώσει, αλλά πρέπει και ο άνθρωπος – αυτό είναι το μερτικό του ανθρώπου, αυτό είναι που πρέπει να κάνει – να δείξει στην πράξη ότι θέλει να σωθεί.

Ο Θεός θέλει πάρα πολύ τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Ο Θεός δεν κάνει λάθη, δεν πέφτει έξω και δεν έπλασε τυχαία τους ανθρώπους. Ο Θεός είναι Θεός και ό,τι κάνει το κάνει τέλεια. Επομένως ο Θεός κάνοντας τους ανθρώπους και γνωρίζοντας τι θα γίνει με αυτούς τους ανθρώπους, στους οποίους έδωσε ελευθερία, έχει και το σχέδιο της σωτηρίας. Είναι δυνατόν ποτέ ο Θεός να αφήσει να αποτύχει, ας πούμε, αυτό το οποίο θέλει, να αποτύχει το σχέδιό του; Ο Θεός δεν είναι δυνατόν ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο. Οι άνθρωποι ή πέφτουν έξω ή δεν ενεργούν σωστά ή, ας πούμε, εκ των υστέρων βλέπουν ότι λάθος ξεκίνησαν, λάθος σκέφθηκαν, λάθος έκαναν τούτο ή εκείνο. Ο Θεός δεν κάνει λάθη.

Ο Θεός έπλασε τους ανθρώπους, για να είναι και οι άνθρωποι θεοί μαζί του, για να είναι ό,τι είναι και ο Θεός. Αυτό ο Θεός μπορεί να το κάνει, θέλει να το κάνει και είναι αυτό το οποίο ποθεί. Συγχρόνως όμως να εξακολουθήσει ο άνθρωπος να είναι άνθρωπος, δηλαδή ον το οποίο σκέπτεται, ον το οποίο έχει βούληση, ον το οποίο είναι ελεύθερο, ον το οποίο μπορεί να πει ναι, μπορεί να πει όχι. Μόνο έτσι ο άνθρωπος είναι λογικό ον, και μόνο έτσι μπορεί ο άνθρωπος να είναι θεός εν τω Θεώ, όταν δεν καταργείται η ελευθέρα βούλησή του.

Δημιουργεί ο Θεός τον άνθρωπο και θέλει να τον κάνει θεό. Από την πλευρά του Θεού έτσι είναι. Και όταν πέφτει ο άνθρωπος, ο Θεός πάλι θέλει να τον σώσει. Από την πλευρά του Θεού πάντοτε έτσι είναι. Δεν αλλάζει ο Θεός, όμως από την πλευρά του ανθρώπου χρειάζεται το ναι. Χωρίς το ναι το ανθρώπινο, δεν μπορεί να προχωρήσει ο Θεός. Με το ζόρι δεν μπορεί να σώσει ο Θεός, γιατί αυτό δεν είναι σωτηρία. Όχι ότι δεν μπορεί να το κάνει ο Θεός, όμως ο άνθρωπος δεν είναι άνθρωπος, αν δεν πει το ναι, αν τρόπον τινά οδηγείται στη σωτηρία με το ζόρι.

Έντιμα πράγματα. Όπως είμαστε σε άλλα πράγματα έντιμοι και ξέρουμε τι κάνουμε, πολύ περισσότερο να είμαστε έτσι στο θέμα της σωτηρίας. Ούτε δύσκολη είναι η σωτηρία ούτε ακατόρθωτη. Ούτε έχουν θέση όλα αυτά, ότι δεν γίνεται, δεν μπορούμε, είμαστε αδύνατοι, είμαστε μέσα στον κόσμο, και μας ξεγελάει ο κόσμος. Όλα αυτά είναι προφάσεις, όλα αυτά είναι καμώματα και δικαιολογίες. Αλλού είναι το κακό. Είναι στην πονηρά προαίρεση του ανθρώπου, είναι στο ότι δεν θέλει κανείς να απαρνηθεί τον εαυτό του, να προτιμήσει τον Θεό και να πει το ναι στον Θεό, όπως το είπε η Παναγία.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, «Συνάξεις
Δεκαπενταυγούστου», τόμος Α΄, Πανόραμα Θεσσαλονίκης 1998, σελ.
28.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>